

Sygn. akt I C 1234/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ściepuro

Protokolant starszy sekretarz sądowy Anna Kordecka

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 17.052,28 zł (siedemnaście tysięcy pięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 10 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 15.780,69 zł (piętnaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej M. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.853,18 zł (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt trzy złote i osiemnaście groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 10 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2.647,58 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści siedem złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej M. R. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 912,15 zł (dziewięćset dwanaście złotych i piętnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1234/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 lutego 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. R. o zapłatę kwoty 17.052,28 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10%, lecz nie wyższymi niż czterokrotność stopy lombardowej NBP od kwoty 15,780,69 zł od dnia 19 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 maja 2014 r. udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej. Umowa nr (...)ID została wypowiedziana w związku z nieterminową obsługą przez pozwaną. Zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 19 października 2015 r., a wezwanie do zapłaty nie odniosło skutku. Na wartość roszczenia złożyła się kwota: należności głównej (15.780,69 zł), skapitalizowane odsetki umowne za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. (763,01 zł) oraz odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od dnia 20

maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. (508,58 zł). Powodowi należą się również dalsze umowne odsetki za opóźnienie od kwoty należności głównej, naliczane w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Postanowieniem z dnia 02 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tczewie.

W dniu 24 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Tczewie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 2104/16.

Sprawa następnie została zadekretowana pod sygnaturą I C 1234/16, gdyż pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zakwestionowała wysokość roszczenia dochodzonego pozwaną wskazując, że powód przedstawił jako dowód historię jej rachunku bankowego od roku 2010, a nie konkretnie umowy pożyczki gotówkowej nr (...)ID. Wskazała, że do kwietnia 2015 r. spłacała swoje zobowiązanie bez opóźnień, a następnie zwróciła się do Banku o prolongatę w związku z chorobą i utratą pracy, na co Bank nie wyraził zgody. Wówczas z uwagi na brak środków przestała spłacać zobowiązania. Wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych.

W odpowiedzi na sprzeciw pismem z dnia 03 listopada 2018 r. powód podtrzymał w całości żądania pozwu oraz wniósł o oddalenie zarzutów pozwanej. Wskazał, iż pozwana nie zakwestionowała roszczenia, lecz jego wysokość oraz wniosła o przedstawienie szczegółowego rozliczenia przedmiotowego roszczenia. Tak też powód załączył do pisma takie rozliczenie wraz z dokumentacją dotyczącą wysokości oprocentowania, opłat i prowizji w okresie obowiązywania pożyczki oraz zestawienia transakcji na płycie CD. Podkreślił, że po każdym cyklu rozliczeniowym przysyłał pozwanej wyciąg z z salda i operacji na rachunku, których to wyciągów nigdy pozwana nie kwestionowała. Podkreślił też, że do pewnego momentu pozwana regulowała zadłużenie, więc miała świadomość, że jest zobowiązana do jego spłaty.

Na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. pozwana potwierdziła autentyczność swojego podpisu na umowie i przyznała, że ją zawarła oraz że otrzymała wypowiedzenie umowy. Zakwestionowała wysokość naliczonego do spłaty kredytu, uważając, że kwota ta w pozwie została zawyżona. Podkreśliła, że dokonała wpłaty jeszcze w kwietniu 2015 r. tymczasem za kwiecień 2015 r. zostały jej naliczone jakieś odsetki. Zażądała, by powód przedstawił, jakie raty spłaciła i na poczet czego zostały zaksięgowane. Przyznała, że nie pamięta, ile rat spłaciła oraz że otrzymywała internetowo wyciągi dotyczące spłat rat z tytułu pożyczki, lecz nie ma obecnie dostępu do konta. Stanowisko to ponowiła w piśmie procesowym z dnia 29 marca 2018 r.

Przy piśmie procesowym z dnia 07 maja 2018 r. powód ponownie przedstawił wyliczenie księgowo zobowiązania z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...)ID, ewidencjonowanej na rachunku nr (...), jak też pierwotny harmonogram spłat, celem wykazania, że pozwana pozostawała w zwłoce ze spłatą.

Pozwana nie ustosunkowała się do tego pisma w żaden sposób.

Niezależnie od powyższej sprawy powód wniósł do Sądu Rejonowego w Tczewie pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanej (sprawa I Nc 646/17, a po sprzeciwie I C 411/17) o zapłatę 2.853,18 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie wyższej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, od kwoty 2.647,58 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 26 sierpnia 2014 r. udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej. Umowa nr (...) została wypowiedziana w związku z nieterminową obsługą przez pozwaną i roszczenie w całości stało się wymagalne. Wezwanie do zapłaty nie odniosło skutku. Na wartość roszczenia złożyła się kwota należności głównej (2.647,58 zł), skapitalizowane odsetki umowne za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. (128,32 zł) oraz odsetki przeterminowane naliczone od należności głównej za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. (77,28 zł). Powodowi należą się również dalsze umowne odsetki za opóźnienie od kwoty należności

głównej, naliczane w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, nie przekraczającej jednak wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W dniu 30 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Tczewie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 646/17.

Sprawa następnie została zadekretowana pod sygnaturą I C 411/17, gdyż pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosła o przedstawienie przez powoda materiału dowodowego dotyczącego wartości przedmiotu zaskarżenia – kwoty kapitału i odsetek umownych, jak też uszczegółowienia materiału dowodowego i szczegółowego wyliczenia tej kwoty wraz z uwzględnieniem wszystkich jej wpłat, celem oceny przez Sąd zasadności łącznej kwoty przedmiotu zaskarżenia, gdyż jej zdaniem łączna kwota zadłużenia została zawyżona. Nie złożyła żadnych wniosków dowodowych, wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości żądania pozwu oraz wniósł o oddalenie zarzutów pozwanej. Wskazał, iż pozwana nie zakwestionowała roszczenia, lecz jego wysokość, zarzucając nieprawidłowe wyliczenie kwoty jej zadłużenia. Tak też powód załączył do pisma takie rozliczenie wraz z dokumentacją dotyczącą wysokości oprocentowania, opłat i prowizji w okresie obowiązywania pożyczki oraz zestawienia transakcji na płycie CD. Podkreślił, że po każdym cyklu rozliczeniowym przysyłał pozwanej wyciąg z z salda i operacji na rachunku, których nigdy pozwana nie kwestionowała. Podkreślił też, że do pewnego momentu pozwana regulowała zadłużenie, więc miała świadomość, że jest zobowiązana do jego spłaty.

Na rozprawie w dniu 21 marca 2018 r. pozwana potwierdziła autentyczność swojego podpisu na umowie i przyznała, że ją zawarła oraz że początkowo spłacała, gdyż była wieloletnim klientem banku. Zakwestionowała wysokość naliczonego do spłaty kredytu, uważając, że kwota ta w pozwie została zawyżona, nie umiała jednak sprecyzować, na czym to zawyżenie miałoby polegać. Podkreśliła, że dokonała spłaty raty jeszcze w kwietniu 2015 r., tymczasem za kwiecień 2015 r. zostały jej naliczone jakieś odsetki. Zażądała, by powód szczegółowo przedstawił jej wysokość zobowiązania, bo nie wie, czy kwota wyliczona przez bank jest prawidłowa. Przyznała, że nie pamięta, ile rat spłaciła oraz że otrzymywała internetowo wyciągi dotyczące spłat rat z tytułu pożyczki, lecz nie ma obecnie dostępu do tego konta. Podała, że nie wpłaciła na rzecz powoda żadnej kwoty po rozwiązaniu umowy. Stanowisko to ponowiła w piśmie procesowym z dnia 29 marca 2018 r. Nie złożyła żadnych wniosków dowodowych.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do dnia rozprawy. Na rozprawie w dniu 25 maja 2018 r. w sprawie I C 411/17 Sąd postanowił o łącznym rozpoznaniu sprawy I C 411/17 i sprawy I C 1234/16 oraz o dalszym ich prowadzeniu pod sygnaturą I C 1234/16.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. R. zawarła w dniu 20 maja 2014 r. umowę pożyczki gotówkowej nr (...)ID z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Mocą tej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 17.490,00 zł (kwota pożyczki – 16.500,00 zł, koszt prowizji – 990,00 zł). Spłata miała nastąpić w 84 miesięcznych ratach po 337,40 zł każda (ostatnia rata jest ratą wyrównawczą), płatnych dziewiętnastego dnia każdego miesiąca. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki w chwili jej zawarcia wynosiło 14,99 %. Łączna kwota odsetek, jeżeli pożyczka byłaby spłacana terminowo wynosiła 12.450,73 zł, zaś całkowity koszt pożyczki w tej sytuacji wynosił 12.450,73 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 28.950,73 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 18,38 %. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane były według stopy rocznej określonej w cenniku „Pożyczka, Gotówkowa, Oprocentowanie, Opłaty i Prowizje”, równej czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej. W czasie trwania umowy, gdy nominalne oprocentowanie pożyczki będzie wyższe niż stopa odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 21 kc, bank w okresie przekroczenia do naliczania należnych odsetek zastosuje się do odsetek maksymalnych. Bank rozliczał zobowiązania pożyczkobiorcy z tytułu umowy w następującej kolejności: koszty sądowe i poniesione przez banku, prowizje i opłaty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki umowne od zadłużenia nieprzeterminowanego, kapitał.

(dowody: umowa pożyczki gotówkowej nr (...)ID – k. 19-20v, cenniki „ (...) – oprocentowanie, opłaty i prowizje” - k. 13-15v, fragmenty zeznań pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 499-500, 502 [00:02:48 - 00:15:24])

Pozwana zaprzestała spłaty pożyczki, wskutek czego powstało zadłużenie, którego wysokość na dzień 12 lutego 2016 r. wyniosła 17.052,18 zł tytułem należności głównej, 763,01 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. oraz 508,58 zł tytułem odsetek przeterminowanych za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. Powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i bezskutecznie wezwał do jego spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Następnie umowa została wypowiedziana.

(dowody: wyciągi łączone – k. 22- (...), 138-382v, 389-401, zestawienia transakcji – k. (...)137v, 382-388, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 12 lutego 2016 r. – k. 18, przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 21, wypowiedzenie umowy kredytu – k. 15)

Pozwana M. R. zawarła w dniu 26 sierpnia 2014 r. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Mocą tej umowy powód udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 2.809,00 zł. Spłata miała nastąpić w 84 miesięcznych ratach po 54,19 zł każda (ostatnia rata jest ratą wyrównawczą), płatnych dziewiętnastego dnia każdego miesiąca. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki w chwili jej zawarcia wynosiło 14,99 %. Łączna kwota odsetek, jeżeli pożyczka byłaby spłacana terminowo wynosiła 1.999,61 zł, zaś całkowity koszt pożyczki w tej sytuacji wynosił 2.650,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 4.649,61 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 18,40 %. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane były według stopy rocznej określonej w cenniku „Pożyczka, Gotówkowa, Oprocentowanie, Opłaty i Prowizje”, równej czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej. W czasie trwania umowy, gdy nominalne oprocentowanie pożyczki będzie wyższe niż stopa odsetek maksymalnych określonych w art. 359 § 21 kc, bank w okresie przekroczenia do naliczania należnych odsetek zastosuje się do odsetek maksymalnych. Bank rozliczał zobowiązania pożyczkobiorcy z tytułu umowy w następującej kolejności: koszty sądowe i poniesione przez banku, prowizje i opłaty banku, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki umowne od zadłużenia nieprzeterminowanego, kapitał.

(dowody: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) – k. 540-541v, cenniki „ (...) – oprocentowanie, opłaty i prowizje” - k. 535-536, fragmenty zeznań pozwanej słuchanej w charakterze strony – k. 671-672, 674 [00:04:46 – 00:17:23])

Pozwana zaprzestała spłaty pożyczki, wskutek czego powstało zadłużenie, którego wysokość na dzień 12 lutego 2016 r. wyniosła 2.647,58 zł tytułem należności głównej, 128,32 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 19 kwietnia 2015 r. do dnia 18 października 2015 r. oraz 77,28 zł tytułem odsetek przeterminowanych za okres od dnia 20 maja 2015 r. do dnia 11 lutego 2016 r. Powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i bezskutecznie wezwał do jego spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Następnie umowa została wypowiedziana.

(dowody: wyciągi łączone – k. 542-592, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku z dnia 12 lutego 2016 r. – k. 534, przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 532, wypowiedzenie umowy kredytu – k. 537-539)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w obu sprawach (tj. zarówno co do pożyczki nr (...)ID, ewidencjonowanej na rachunku nr (...), jak też co do pożyczki nr (...), ewidencjonowanej na rachunku nr (...)) sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony (umowy pożyczek, wyciągi łączone, wyciągi z ksiąg banku, wezwania do zapłaty, wypowiedzenia umowy i in.), których prawdziwości i autentyczności co do zasady, nie kwestionowała żadna ze stron oraz w oparciu o fakty przyznane przez same strony (fakt zawarcia w/w umów, ich rozwiązania, niewywiązywania się z warunków umów przez pozwaną od maja 2015 r.). Zgodnie z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Stąd też fakty te, jak i dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne.

Zeznania samej pozwanej, oprócz potwierdzenia faktów wynikających z powyżej omówionych dokumentów, nie wniosły niczego istotnego sprawy. Pozwana kwestionowała oba roszczenia co do wysokości, lecz nie kwestionowała

prawdziwości dokumentów, swoich podpisów na nich ani nie złożyła żadnych wniosków dowodowych. Zarzut zawyżenia kwot dochodzonych pozwem wynikał z jej przekonania o tym fakcie, nie został jednak niczym podparty.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia istnienia zadłużenia z tytułu przedmiotowej pożyczki po stronie pozwanej w wysokości wskazanej w obu pozwach.

Sąd wskazuje, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Art. 481 § 1 kc przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oprocentowanie roczne pożyczki nie przekraczało wysokości maksymalnej, określonej w art. 359 § 21 kc.

W niniejszej sprawie powód wykazał istnienie roszczeń i należycie udokumentował ich wysokość, w szczególności przedstawił szczegółowe wyliczenia kwot dochodzonych pozwem, załączył wydruki z operacji przeprowadzonych na kontach pozwanej w tym również co do przebiegu spłat pożyczek, wreszcie szczegółowo wyliczył wartość zobowiązania i rozbił je na poszczególne kwoty: wartość kwoty głównej, odsetek umownych i odsetek za opóźnienie (wskazał należy, że do Sądu wpłynęło po wydaniu wyroku pismo powoda k. 684-687, niemniej okoliczności w nim wskazane zostały już uprzednio wykazane innymi dokumentami przedłożonymi przez powoda, zatem miało dla sprawy marginalne znaczenie i nie wpłynęło by na teść rozstrzygnięcia). Powód swoje wyliczenia podparł wyciągami z ksiąg bankowych. Brak jest podstaw do stwierdzenia niewiarygodności tych dowodów w sytuacji, gdy pozwana posługuje się jedynie ogólnikowymi, gołosłownymi twierdzeniami o zawyżeniu kwot dochodzonych pozwami, nie składa żadnych zastrzeżeń co do dopuszczenia dowodów przedstawionych powyżej choćby w trybie art. 162 kpc, nie składa ze swej strony żadnych wniosków dowodowych oraz żąda, by powód wyliczył jej, ile mu spłaciła z tytułu pożyczki, a ile pozostało jej do spłaty. Pozwana sama przy tym przyznaje, że otrzymywała wyciągi z konta poprzez internet, potwierdziła fakt wypowiedzenia umów oraz wskazała, że od czasu zaprzestania spłaty w kwietniu 2015 r. nie wpłaciła żadnej kwoty na rzecz powoda.

W ocenie Sądu godzi się podkreślić, że powód posłużył się wszystkimi posiadanymi przez siebie dowodami - dokumentami, by wykazać prawidłowość swych twierdzeń, a wiarygodności tych dowodów pozwana nie podważyła. Powód nie negował faktu, że do kwietnia 2015 roku pozwana spłacała swoje raty. Powód wskazał zatem, jakiej kwoty się domaga i dlaczego oraz przekonująco to wyjaśnił. Dokumenty przez niego przedstawione pozwalały Sądowi na samodzielne i jednoznaczne określenie wysokości zadłużenia.

Okoliczność taką, że powód żąda od pozwanej (według jej własnej oceny) kwoty zawyżonej, udowodnić winna pozwana. W tym zakresie to na niej spoczywał ciężar dowodu, gdyż to ona wywodzić chce z tych twierdzeń określone skutki prawne – wnosząc o oddalenie powództwa choćby w części co do odsetek.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnym. Strona, która podnosi w procesie pewne okoliczności lub fakty, powodujące powstanie określonych skutków prawnych, zobowiązana jest te okoliczności

lub fakty przed Sądem udowodnić. Odmienna regulacja powodowałaby bowiem powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia (zob. też T. Sokołowski, Komentarz do art. 6 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Lex 2009).

Jeżeli stronie nie uda się udowodnić okoliczności lub faktów przez nią powołanych, ponosi ona negatywne skutki procesowe, gdyż Sąd nie może opierać się na tych okolicznościach lub faktach w swoim rozstrzygnięciu.

Pozwana nie złożyła ani jednego wniosku dowodowego mającego uprawdopodobnić lansowaną przez nią tezę o zawyżeniu kwot dochodzonych pozwami, oprócz własnego przekonania. Nawet jednak i to przekonanie pozostało gołosłowne, gdyż wezwana przez Sąd do sprecyzowania, swojego stanowiska (pkt. 2. postanowienia k. 500 oraz pkt 2. postanowienia k. 672), do przedstawienia dokumentów i argumentacji na okoliczność tego, że kwota przedstawiona przez powoda jest zawyżona, pozostała bierna i w kolejnym piśmie procesowym nie podniosła ani nowych okoliczności ani nie złożyła wniosków dowodowych, mimo iż była pouczana o treści art. 6 kc.

W tej sytuacji podnoszenie przez nią okoliczności zawyżenia kwoty dochodzonych roszczeń, nie mogło być uznane za przekonywujące.

Istnienie, jak i wysokość zadłużeń na dzień 12 lutego 2016 r., potwierdzone zostało wyciągami z ksiąg banku. W myśl art. 95 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Jednakże mając na względzie, że powód przedstawił również inne dowody potwierdzające wysokość zadłużenia pozwanej (umowa pożyczki, wyciągi łączone, zestawienia transakcji, cenniki), uznać należało, że wyciąg z ksiąg banku potwierdzają wysokość dochodzonego pozwem roszczenia.

Głównym zarzutem pozwanej było kwestionowanie terminu początkowego naliczania odsetek przeterminowanych. W opinii pozwanej powód bezzasadnie naliczał odsetki te od dnia 19 kwietnia 2015 r. w sytuacji, gdy regularnie spłacała zobowiązanie do kwietnia 2015 r. jej zdaniem odsetki winny być naliczane od maja 2015 r.

Zarzut pozwanej Sąd uznał za bezpodstawny. Sąd wskazuje, że zgodnie z wyciągami z ksiąg bankowych z dnia 12 lutego 2016 r., odsetki przeterminowane dotyczą okresu od 20 maja 2015 r., nie zaś, jak twierdzi pozwana, od 19 kwietnia 2015 r. Tymczasem od 19 kwietnia 2015 r. naliczane są jedynie odsetki umowne (do dnia wymagalności roszczenia). Wskazana w w/w wyciągach z ksiąg bankowych wysokość odsetek umownych nie budzi wątpliwości Sądu. Obliczona została zgodnie z wysokością stopy oprocentowania, wynikającą z umowy. Okres za jaki odsetki umowne zostały naliczone trafnie obejmuje czas od ostatniej regularnej wpłaty raty do dnia wymagalności roszczenia.

Wysokość zadłużenia tytułem odsetek za opóźnienie, na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg bankowych, została prawidłowo określona w wyciągach. Uwzględniono wszystkie zmiany stopy oprocentowania, obowiązujące w danym okresie. Również skapitalizowane kwoty odsetek umownych na dzień wniesienia pozwu zostały określone prawidłowo.

Mając na względzie, że określona przez powoda w pozwach kwota zadłużeń pozwanej znajduje potwierdzenie w rzeczywistości, Sąd na podstawie wyżej przywołanych przepisów, w wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda odpowiednio:

- w pkt. I. Kwotę 17.052,28 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 10 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 15.780,69 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty tytułem roszczenia ze sprawy I Nc 2104/16 (następnie I C 1234/16);

- w pkt. II. kwotę 2.853,18 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 10 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, nie większej jednak niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2.647,58 zł od dnia 12 lutego 2016 r. do dnia zapłaty tytułem roszczenia ze sprawy I Nc 646/17, (następnie I C 411/17 połączonej do sprawy I C 1234/16).

O odsetkach rozstrzygnięto na podstawie art. 359 § 2, 21 i 22 i 481 § 2, 21 i 22 kc w wersji obowiązującej w dniu wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku, na podstawie art. 98 § 1 kpc. Pozwana przegrała sprawę w całości i z tego względu należało obciążyć ją całością kosztów procesu, na które złożyła się opłaty od pozwów oraz od pełnomocnictw, łącznie 912,15zł.